

Vannbukke i trådkorset

En waterbuck hadde lenge stått på ønskelista over afrikanske trofeer. Her i Mosambik finnes noen virkelig storvokste utgaver av arten.

VÅR GUIDE ANDREW CLARKE, eller Andy, var en tvers igjennom hyggelig og dyktig kar, som ikke bare hadde betydelige kunnskaper om dyrelivet og jakta her, men også hadde en utrolig evne til å se dyrene ute i bushen.

Men dyktige guider blir signe de også, ikke minst når vi jaktet fra 06.30 hver morgen og fram til mørkets frembrudd ved 18.00 tiden i skumringen. Midt på dagen steg temperaturen til gode 30 varmegrader, så noen timers hvil midt på dagen i skyggen av et frodig akasietre gjorde godt. Andrew slaget seg vanligvis rett på bakken foran bilen, mens vi andre foretrakk å henslenge legemet i mer eller mindre behagelige stillinger oppe på safaribilen. Relativt vidt spekter av edderkopper og liknende hårete skapninger, ispedd betydelig forekomst av flått og andre småkryp, gjorde dette valget enkelt.

Likevel var det Andy som sov best. I alle fall snorket høyt! Men det behøver nødvendigvis ikke alltid være en ulempe å bli holdt våken, det var jo alltid noe å bruke kikkerten på. Et par dager ble middagshvilen lagt til en stor bukt av Lake Culumane, en kjempesjø oppdemmet innsjø. Her var det i tillegg til et yrende fugleliv, masse flodhester og krokodiller å følge med på. Ene dagen vasser en direkte diger flodhest opp på motsatt bredd og mesker seg med et måltid grønt spise. Da fanger andre bevegelser lenger opp i lia øynenes oppmerksomhet. Et storvokst vortevin med haleheng av tre-fire små er på svinsende tur, hit og dit. Stadig i bevegelse er særlig smågrisene artig å følge med på, et par er på tur alene oppover i bushen. Men hva var det der da? Ingen bevegelse denne gangen som trigger synsnervens detektorautomatikk, men noe som avviker i form og farge. Finjusterer tysk optikk og plutselig fremstår objektet der over klart og tydelig. Det må jo være en waterbuck som ligger i skyggen, nesten i himmelranda. Nå som hjernen endelig har knekt skyggespillkoden og tolket synssignalene riktig, trer ytterligere fire-fem hundrer klart fram.

Fantastisk hvordan særlig afrikanske dyr går i ett med lys og skygger i Afrika.

Men fokus styres ganske snart tilbake til bukken, for dette kan da ikke være noen smågutt? Den ser mer ut som et virkelig monster. Selv på fire hundre meters avstand!

Jeg drister meg til å vekke Andy som ennå er søvnnig og peker ut

dyret. Men jeg skal si deg gutten bråvåkner da han med det blotte øyet får bukken i fokus.

– Come on, let's go!, sier han til de afrikanske hjelperne, – this is a real good one!

Vi må først tråkle oss vei med landroveren tilbake gjennom ulendt terreng noen kilometer, før vi kan begynne å gå.

Kidmore, sjefsspeideren, sjekker vinden ved å drysse en håndfull frø ut i lufta. Jo, her på andre siden av åsen er vinden perfekt.

Av de største. Her oppe i åsen er det så tørt og mye kvist å tråkke i at vi lar de andre være igjen i bilen. Bare Andy, Kidmore og undertegnede skal forsøke å snike oss inn på bukken. Det er ennå kvelende varmt og den lille trekken som er, makter ikke å luften noe som helst. Vi forsøker å gå mest mulig på en rekke, sette ned føttene nøyaktig der hvor førstemann går. Slik unngår man å lage lyder ved stadig å tråkke på tørrkvist, løse steiner og annet.

VOKSEN VANNBUKK:

En sjelden fin waterbuck på drøye 34 tommer fikk forfatteren med seg hjem til gamlelandet. Et fint minne fra denne safarituren som Abiku arrangerte i eksotiske Mosambik.

Etter et par hundre meter er halsen allerede tørr, etter en kilometer er jeg gjennomvåt av svette og puster hardt. Vi runder endelig toppen og titter forsiktig ned på stedet hvor vi mener flokken må være. Hvis den ikke har flyttet seg mens vi har vært på farta, eller allerede er blitt skremt. To store kaktusliknende buskvekster var merket vårt, men der er det ingen waterbuck nå. Kidmore smyger uhyre forsiktig ned og finsjekker ut stedet. Han mener bestemt å kunne lese av avtrykkene at hele flokken har forflyttet seg mot venstre, på skrå vekk fra hvileplassen.

Sakte følger vi etter og bruker kanskje et kvarter på et par hundre meter, så sparker det i stein, det er tydelig dyr i bevegelse enda mer til venstre og nedover i lende.

Vi løper kjapt fram noen titalls meter og får øye på sju-åtte waterbuck'er gode 100 meter nede i lia. Men bare hunddyr er synlig. Hvor er bukken?

– Der! utbryter Kidmore, – inne i skyggene der til høyre, ser du den?

For en nordmann uvant med denne type natur og disse antilopeartene er det ikke direkte enkelt, eller for å si det som det er; jeg ser ikke en dritt!

– 15 meter til høyre for den ytterste hunnen, stresser Kidmore, og setter opp skytestokken, – nå må du skyte før de forsvinner!

Først gjennom kikkertsiktet materialiserer bukken seg endelig, og det spinkle trådkorset leter seg febrilsk ned i bogen. Hold høyt på bogbladet, har Andy formant oss, det beste er å ødelegge bevegelsesapparatet, slik at dyret ikke makter å forflytte seg særlig langt etter skuddet.

Lungeskudd på sebra for eksempel, betyr ofte timevis med ettersøk. Det har vi erfart tidligere.

Selv om bukken allerede er i farta, gjør kaliberet i den lånte rifla at jeg velger å klemme av et skudd. En Blaser i .375 gir litt ekstra punch og tyngde uansett, og det fungerer nå også. Selv om skuddet var ment 15 centimeter lenger fram og 10 centimeter lavere, slår bukken kollbøtte og blir liggende og kaste på seg.

Vi løper ned og avslutter kjapt fellingen med et avlivingskudd i nakken på den store bukken.

For den er virkelig stor, nesten et monster.

– Everything over 27 inches is shootable, mener Andy, – and this must be more than 30!

Uten at det egentlig betyr all verden, ble bukken dagen etter målt til gode 34 tommer. ■

... om Mosambik

Republikken Mosambik er 2,5 ganger større en Norge og har om lag 22 millioner innbyggere. Landet ligger helt øst i det sørlige Afrika. Landet grenser til Sør-Afrika og Swaziland i sør-vest, Zimbabwe, Zambia og Malawi i vest og Tanzania i nord. Mot øst grenser landet til Mosambikkanalen i det Indiske hav. Hovedstaden er Maputo.

Hele 55 % av landet består av tørre savanner (gressletter), samt 18 % skog- og buskland. Kun 4 % er dyrket mark, og Mosambik er således på mange måter fremdeles slik det opprinnelige afrikanske landskapet en gang i tiden må ha vært.

Landet var portugisisk koloni helt fram til 1975, og deretter ble landet hardt preget av omtrent sammenhengende borgerkrig i 16 år. Det anslås at om lag en million mosambikere omkom under borgerkrigen.

Det offisielle språket er portugisisk, selv om mindre enn halvparten av befolkningen behersker det.

Over 75 % av befolkningen lever av småskala landbruk, men anslagsvis 88 % av landets dyrkbare jordarealer er fremdeles ukultivert.

Til tross for betydelig bedring i utdanningssystemet er fremdels cirka 50 % av befolkningen analfabeter.

Dyrelivet er veldig rikt, selv om bestandene av en del antilopearter fortsatt er preget av hard beskatning etter borgerkrigen.

Fremdeles er en del områder til dels sterkt utsatt for krypskyting. Et nes-horn utgjør en formue for de fattige menneskene som kjemper for å overleve. Gjennomsnittlig levealder blant innfødte stammefolk er om lag 45 år.

Lokkjakt

Nordik Predator lokkefløyter

Fra kr. **149,-**

99,-

Vinterkamo-maske

89,-

Musepip

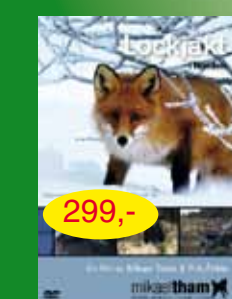
549,-

Predator Enticer Ypperlig til alle rovdyr- og kråke og ravn.

499,-

Lokkejakt-pakke Rev

299,-

Lokkejakt i Norden Lokkjakt på rev, elg, kråke og rådyr!

799,-

Markhor "hoftesekk". Glimrende på safari og småturer.

Brunst.no

JAKTFILMER OG JAKTUTSTYR

Industriveien 21, 2050 Jessheim

www.brunst.no • lokkjakt@start.no Tlf 63 79 27 22